

Vsa naša »privatiziranja«

Tako kot mora država skrbeti za temeljne pogoje zagotavljanja izobrazbe in zdravja državljanov, za socialno skladnost, za okolje itn., mora skrbeti tudi za razvoj podjetništva. Skrbeti mora za domače znanje, zdravje, okolje in podjetništvo, ne nemško ali kitajsko. Ob pomanjkanju boljših alternativ je domače podjetništvo v tranziciji podprl slovenski državni kapital, v tržnih sektorjih večinoma (žal ne povsod) kot tihi partner. Natančno tako so opravile svoje »gospodarske čudeže« po drugi svetovni vojni osiromašene srednjeevropske države: imele so podjetnike, inženirje in delavce, ne pa kapitala, ki bi jih spravil skupaj. Z obsežnim državnim kapitalom so prebile desetletja. Ne gre drugače, kapitalistov ne ustvariš čez noč.

Slovensko – zelo resnično – »zgodbo o uspehu« prvega obdobja tranzicije je vodil skoraj v celoti državni kapital. Drugače kot nekoč v Nemčiji, Avstriji in drugod pa se je naš »čudež« že zelo hitro sfižil. Bolj ko je gospodarstvo raslo in so rasli dobički in tržne vrednosti podjetij, bolj je politike grabil pohlep. Ko je pritekel še na videz brezmejni kredit, se je slovenski politični establišment dokončno pogreznil v naše prastaro, takrat že skoraj pozabljeno stanje kronične provincialne beavosti, zdaj obešene na destruktivno ideološko silo kolonialnega neoliberalizma.

V prvem, na tuj kredit obešenem »domačijem« privatiziranju so dotedanjo desetletja vzgajano ekonomsko elito iz tehnološko vodilnega industrijskega izvoznega sektorja nadomestili novim politikom bližji gradbinci, pivovarji in trgovci z orožjem. Po bankrotu tega modela pa so si politične stranke podredili navadni finančni špekulanti s svojim projektom »privatiziranja« državnega kapitala. V današnji politično najvplivnejši sekciji slovenskega »kapitala« si niti ne domišljajo več, da znajo voditi podjetja, da znajo biti kapitalisti. Zadovoljujejo se – skupaj s svojo politično klientelo – s posredniškimi provizijami za storitve odstranjevanja slovenskih podjetij in slovenskega kapitala.